

Цивільні партнерства демонструють відданість принципам сучасної ліберальної демократії, що, зокрема, полягають у рівному захисті прав людини, незалежно від яких-небудь ознак.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Сімейний кодекс України : Закон України від 10.01.2002 р. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>
2. Слабак М.М. До питання про юридичне визнання одностатевих сімейних союзів. – М. : УДК ,2015. – 169 с.
3. Лампека Ю.Р., Борщ К.К. Ставлення молодих людей до сексуальних меншин. – Ужгород. – 2 с.
4. Легалізація одностатевих шлюбів у країнах світу. Довідка. – Режим доступу: <https://ua.korrespondent.net/world/1593838>

*Пузіна Ганна Олексіївна,
студентка 3 курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – асистент Спасова К. І.*

ПОРЯДОК ОФОРМЛЕННЯ ТА РОЗМІР АЛІМЕНТІВ НА УТРИМАННЯ ДИТИНИ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Статтею 8 Конституції закріплено, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права [1].

В нашій країні нараховуються сотні тисяч платників аліментів. Наразі великою проблемою є те, що, нажаль, є також велика кількість батьків (як правило це жінки), які після розлучення не стягують аліментів з того з батьків, який мешкає окремо від дитини, через небажання або необізнаність щодо способів їх стягнення, тому їхні діти не отримують коштів, необхідних для матеріального утримання і весь тягар матеріального забезпечення таких дітей лягає на плечі того з батьків, з ким проживає дитина або діти. Тому наша тема є дуже актуальною.

Статтею 187 Сімейного кодексу України передбачено добровільний спосіб виконання матір'ю або батьком свого обов'язку утримувати дитину шляхом сплати аліментів [2].

Так, один із батьків може подати заяву за місцем своєї роботи, виплати пенсії, стипендії про відрахування аліментів на дитину зі свого доходу в

розмірі та на термін, які визначені у цій заяві. Така заява може бути ним відкликана.

Також батьки мають право укласти договір про виплату аліментів на дитину, у якому визначаються розмір та строки виплати. Умови такого договору не повинні порушувати прав дитини, передбачених чинним законодавством. Договір укладається письмово та підлягає нотаріальному посвідченню. У разі невиконання свого обов'язку відповідно до договору, аліменти можуть стягуватися на підставі нотаріального виконавчого напису.

Якщо досягнення між батьками угоди про добровільне відрахування (сплату) одним з них аліментів неможливе, кошти на утримання дитини (аліменти) можуть бути присуджені за рішенням суду у частці від доходу або у твердій грошовій сумі.

Розмір аліментів повинен бути необхідним та достатнім для забезпечення всебічного гармонійного розвитку дитини.

Однак слід звернути увагу на те, що суд не обмежується розміром заробітку (доходу) платника аліментів у разі виявлення наявності у нього витрат, що перевищують його заробіток (дохід), і якщо платник аліментів не довів джерело походження коштів для їх оплати [2].

При визначенні розміру аліментів судом ураховується: стан здоров'я та матеріальний стан дитини; стан здоров'я та матеріальний стан платника аліментів; наявність у платника аліментів інших дітей, непрацездатних дружини, чоловіка, батьків чи дитини; наявність на праві власності, володіння та/або користування у платника аліментів майна та майнових прав, у тому числі рухомого та нерухомого майна, грошових коштів, виключних прав на результати інтелектуальної діяльності, корпоративних прав; інші обставини, що мають істотне значення.

Частка заробітку (доходу) матері, батька, яка буде стягуватися як аліменти на утримання дитини, визначається судом. Якщо аліменти стягуються на двох і більше дітей, суд визначає єдину частку від заробітку (доходу) матері, батька на їх утримання, яка буде стягуватися до досягнення найстаршою дитиною повноліття. Якщо після досягнення повноліття найстаршою дитиною ніхто з батьків не звертається до суду з щодо визначення розміру аліментів на інших дітей, з аліментів вираховується та рівна частка, що припадала на дитину, яка досягла повноліття.

Зазвичай аліменти стягуються у розмірі:

- на одну дитину – однієї чверті,
- на двох дітей – однієї третини,

- на трьох і більше дітей – половини заробітку (доходу) платника аліментів, але не більше десяти прожиткових мінімумів на дитину відповідного віку на кожного з дітей.

Цей спосіб стягнення можливий, якщо стягувач знає, де платник працює і скільки заробляє, а сума в частці від його зарплати влаштовує стягувача.

Якщо платник аліментів не працює або отримує невисоку заробітну плату, має нерегулярний дохід, краще одразу визначити обсяг аліментів у твердій грошовій сумі. Суд за заявою одержувача визначає їх розмір.

Важливо, що отримувати аліменти у твердій грошовій сумі вигідно у випадку, коли платник працює і має високий дохід.

Також можливе стягнення аліментів у розмірі 50% прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку.

У 2019 році прожитковий мінімум на дітей становить [3]:

віком до 6 років:	з 01.01.2019 – 1626 гривень, з 01.07.2019 – 1699 гривень, з 01.12.2019 – 1779 гривні;
віком від 6 до 18 років:	з 01.01.2019 – 2027 гривень, з 01.07.2019 – 2118 гривень, з 01.12.2019 – 2218 гривень.

Розмір аліментів, визначений рішенням суду або домовленістю між батьками, може бути в майбутньому змінено за рішенням суду за позовом платника або одержувача аліментів у разі зміни матеріального або сімейного стану, погіршення або поліпшення здоров'я когось із них та в інших випадках, передбачених Сімейним кодексом України[2].

Обов'язок щодо сплати аліментів того з батьків, який проживає окремо, може бути припинений шляхом укладення за угодою між батьками та з дозволу органу опіки та піклування договору про припинення права на аліменти для дитини у зв'язку з передачею на ім'я дитини права власності на нерухоме майно (квартиру, приватний будинок, земельну ділянку тощо).

Такий договір нотаріально посвідчується. Право власності на нерухоме майно за таким договором виникає з моменту державної реєстрації цього права відповідно до закону [2]. Договір про припинення права на аліменти позбавляє обов'язку щодо їх сплати, однак право допомагати дитині та брати участь у її вихованні та подальшій долі залишається у батьків завжди.

Отже, останні зміни до чинного законодавства України з питання обов'язку батьків утримувати дитину, на мою думку, мають створити дійсно ефективні правові механізми, що забезпечать гарантований всебічний захист прав та законних інтересів дітей.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 №254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – ст. 141.
2. Сімейний кодекс України : Закон України від 10 січня 2002 року // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – №21–22. – ст.135.
3. Про Державний бюджет України на 2019 рік : Закон України від 23.11.2018 // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2018. – № 50. – ст.400.

*Сорочинська Єлизавета Олександрівна, Надольська Юлія Олегівна,
студентки 4 курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., професор Сафончик О.І.*

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ ТА ОКРЕМИХ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Шлюбний договір в нашій правовій системі є відносно новим явищем. До 1991 року, наша країна перебувала у складі СРСР, парадигма якої просто не передбачала, подібний вид цивільних правовідносин. Зі здобуттям незалежності Україна обрала європейський шлях розвитку, а це в свою чергу потребувало удосконалення та доповнення норм цивільного права.

Перш за все необхідно зазначити, що у 1992 році Кодекс про шлюб та сім'ю України був доповнений нормою, яка стосувалась питання укладення шлюбних контрактів. Наступним кроком стало видання профільного підзаконного акту Кабінетом Міністрів України. Виникає необхідність розглянути особливості, що були зазначенні в вищевказаних нормативно-правових актах та стосувалися питання шлюбного договору:

1) Шлюбний договір вважався чинним, якщо він був укладений лише до дня реєстрації шлюбу.

2) Шлюбний договір набирав чинності з моменту державної реєстрації шлюбу.

3) У шлюбному договорі існувала можливість врегулювання немайнових прав подружжя [3].

У 2002 році був прийнятий Сімейний кодекс України, який приділив більше уваги шлюбному договору, йому було присвячено 12 статей. Основна